

DE EERSTE BRIEF...

Beste TopTissue Toilet papier bv,

Jullie maken echt het allerbeste wc-papier van de hele wereld. Ik weet dat het misschien een beetje raar is als een brugklasser dat zegt, maar het is wel zo. Ik wist pas hoe fijn TopTissue was toen we het op een dag niet meer hadden en bij ons thuis opeens het allerslechtste ruwe kringloop- ofwel schuurpapier in de wc hing.

Fijn wc-papier was het eerste dat bij ons de deur uit ging, daarna werd de kabel afgesloten en toen ging het van kwaad tot erger. Heel veel erger.

Maar daar heb ik het nu liever niet over.

Ik wilde alleen even zeggen dat TopTissue het allerbeste merk is en dat ik wou dat we dat weer konden kopen.

Jullie vriend,

Benjamin Epstein

*Zeven procent van de Amerikanen steelt
wc-papier uit hotelkamers.*

De keuken van mijn beste vriend zit onder het bloed: de tafel, inclusief de pepermolen, de muur achter de tafel en een groot deel van de tegelvloer. Zelfs de kat, Psycho, heeft bloedspatten op haar witte vacht.

Ik kijk geschrokken en met grote ogen naar de gruwelijke aanblik.

Op de vloer ligt meneer Taylor, de vader van mijn beste vriend, met een bloederige hakbijl in zijn borst. Hij heeft zijn koksschort van Chez Gourmet voor, maar dat lijkt nu meer rood dan wit.

Een straaltje bloed drupt uit zijn mondhoek in zijn baard en op de plakkerige vloer. Dan gaat zijn rechterooglid omhoog.

Hij kijkt me aan.

Ik doe een stap naar achteren, maar zijn dikke, harige arm

schiet op me af. Hij grijpt me bij mijn enkel vast en knijpt er onverwachts hard in. ‘Help...’ gorgelt hij. ‘Help me.’

Mijn stem schiet acht octaven omhoog en ik slaak een meisjesachtige gil.

Spijker laat zijn videocamera zakken. ‘Stop! Goeie gil, Ben! En jij ook bedankt, pap.’ Hij doet een raar danspasje waardoor hij op een struisvogel lijkt die zijn poten heeft verbrand. ‘Dit wordt echt de allereengste griezelfilm die ik ooit heb gemaakt!’

Meneer Taylor (alias het lijk) springt op van de keukenvloer, haalt de nepbijl van zijn borst en doet zijn bloederige schort af. ‘Zorg dat dit schort schoon is voordat ik vanavond naar m’n werk ga, anders hak ik je in de pan,’ zegt hij tegen Spijker. Hij wijst naar het fornuis, waarop een pan tomatensaus met een paar afgehakte nepvingers staat te pruttelen.

Spijker vist ze er met een tang uit en gooit ze in de gootsteen. ‘Oké, pap,’ zegt hij. ‘Dat bloed is gewoon tomatensaus. Ziet er goed uit in de film en is supermakkelijk schoon te krijgen.’

‘En het smaakt ook goed,’ zegt meneer Taylor. Hij veegt wat ‘bloed’ van de tafel en likt zijn vinger af. ‘Mmm, er zou alleen nog wat koriander in kunnen.’

Spijker grinnikt, maar ik krijg een knoop in mijn maag. Ik moet opeens aan mijn vader denken. Die maakte ook altijd zulke flauwe grapjes. En hij deed gekke dingen en vertelde flauwe moppen, zoals: ‘Wat is groen en heeft een gewei? Een dophertje.’ En als mama en ik er niet om moesten lachen, ging hij het uitleggen: ‘Doperwtje. Hertje. Snap je? Leuk, hè?’

Ik had nooit gedacht dat ik die flauwe moppen van mijn vader nog eens zou missen.

‘Hup, schoonmaken,’ zegt meneer Taylor terwijl hij Spijker een duw tegen zijn schouder geeft, ‘of moet ik er een lading nachochips bij gaan halen?’

‘Si señor,’ zegt Spijker, en hij slaat zijn magere arm om mijn schouders. Hij is ruim een kop groter dan ik, ook al zijn we allebei twaalf.

‘Ben helpt me wel even,’ zegt hij. ‘Toch?’

‘Als jij het zegt.’

Ik vind het niet erg om Spijker te helpen, want in ruil daarvoor krijg ik de enige beloning die een serieuze prijsvraagfreak als ik nodig heeft: kaarten, enveloppen en postzegels voor alle prijsvragen waar je niet online aan mee kunt doen. En ik mag zijn computer gebruiken voor de online-prijsvragen. Ik zou liever niet steeds een postzegel verspillen aan al die prijsvragen waar ik aan meedoe, maar zoals de professionele deelnemers op het internetforum zeggen, moet je soms een klein visje uitgooien om een grote aan de haak te slaan.

Ik vind het leuk om Spijker met zijn griezelfilms te helpen, vooral als ik het script mag schrijven. Niet dat er veel dialogen in zitten, behalve zo nu en dan een goedgetimed gil.

Raad eens wie we vanavond te eten krijgen is de derde griezelfilm die hij heeft gemaakt en volgens mij de beste. De andere twee waren *De reis van de horrortrein*, die we op het station hebben gefilmd, en *Duivelspinguïns in Philadelphia*. De opnames van die laatste gingen nogal moeilijk omdat de

oppasser in de dierentuin steeds naar ons schreeuwde dat we niet over het hek van het pinguïnverblijf mochten leunen. Maar ja, dat moest wel, anders konden we geen goed shot maken. Spijker viel er bijna in en ik moest hem aan zijn broek omhooghijzen, wat niet makkelijk was omdat hij wilde dat hij in het water zou vallen en dat zijn camera dan nat zou worden. Toen werden we de dierentuin uit gezet wegens ‘klieren’ en ‘rotzooi trappen’.

Spijker vond het niet erg, want zijn camera was niet in het water gevallen en hij had het shot gemaakt dat hij wilde hebben.

Ik vond het wel erg, want het was nogal vernederend om door de bewaker de dierentuin uit te worden gestuurd. Het deed me denken aan mijn vader, want die werkte vroeger als bewaker bij *Het Laatste Nieuws*. Ik had op de een of andere manier het gevoel dat ik hem had teleurgesteld.

‘O ja, Ben,’ zegt meneer Taylor. Hij veegt met een stuk keukenpapier nog wat ‘bloed’ uit zijn baard. ‘Er staat een schaal lasagne in de ijskast, die hebben we over. Neem jij die mee als je weggaat? Wij eten het toch niet meer op.’

Als de moeder van Spijker nog bij hen zou wonen, zou ze me vast ook nog een stuk bananenbrood hebben meegegeven. Ze bakte altijd iets lekkers en dan rook het heerlijk in huis.

‘Maar pap,’ protesteert Spijker, ‘je zei toch dat we die lasagne...’

Meneer Taylor kijkt met een vernietigende blik naar zijn zoon, die meteen zijn mond houdt. Ik trek twee conclusies. Eén: dat is geen overgebleven schaal lasagne, en twee: die

schaal blijft in de ijskast staan, ook al sterf ik van de honger. 'Bedankt, meneer Taylor. Dat is heel aardig.'

'Alles voor jou en je moeder,' zegt hij. 'Zeg jongens, ik doe nog even een dutje voordat ik naar mijn werk ga, dus doen jullie een beetje zachtjes?'

'Tuurlijk,' zeg ik.

'Psycho!' gilt Spijker, en hij springt onhandig op de met tomatensaus bespatte kat af om haar vacht schoon te maken. Ze glipt uit zijn handen en begint zielig te miauwen.

Omdat Spijker de kat achternazit met een nat stuk keukenpapier en ik geen zin heb om de keuken in m'n eentje op te ruimen, ga ik naar de wc, waar ik met mijn hoofd in mijn handen op de deksel van de wc-pot ga zitten. Was meneer Taylor maar niet over die lasagne begonnen. Het zou vast heerlijk smaken – alles wat hij kookt is lekker – maar we hoeven echt geen liefdadigheid. Ik moet denken aan vorige week, toen onze buurvrouw een tas met boodschappen van de markt kwam brengen. Ze zei dat ze per ongeluk te veel had gekocht. Wie koopt er nou per óngeluk te veel boodschappen?

Binnenkort wordt alles opgelost, zeg ik tegen mezelf, daar ga ik voor zorgen.

Dat heb ik beloofd.

Opeens bonst Spijker op de deur. Ik schrik me rot.

'Hé!' roept hij. 'Zit je daar? Je had beloofd dat je zou helpen!'

Heel even denk ik dat hij bedoelt dat ik heb beloofd dat ik mijn moeder zou helpen. Ik krijg er meteen een zwaar gevoel in mijn borst van. 'Ik kom er zo aan,' breng ik met

moeite uit. Ik tel tot zes en trek de wc door zodat het klinkt alsof ik echt moest.

Mijn ogen tranen een beetje, dus ik pak een stuk wc-papier om mijn wangen droog te vegen. Het wc-papier is donzig zacht, heel wat anders dan de kringlooptroep die mijn moeder tegenwoordig koopt. Dat spul is zo ruw dat ik mijn billen nog beter met een stuk boomschors kan afvegen.

Voordat ik doorheb wat ik doe, trek ik een heel lang stuk wc-papier van de rol en prop het in mijn broekzak.

Als ik weer in de nu iets minder bloederige keuken kom, heb ik opeens het gevoel dat Spijker dwars door me heen kan kijken en het wc-papier in mijn broekzak kan zien zitten.

Om de aandacht af te leiden vraag ik: ‘Wat zal ik schoonmaken?’

‘Psycho.’ Spijker geeft me een stuk nat keukenpapier. ‘Ze heeft zich op mijn kamer achter de boekenkast verstopt – ze smeert alles onder de tomatensaus – en ik kan er niet bij.’

‘Dan kan ik er toch ook niet bij?’

Spijker drukt me een bezem in mijn andere hand.

‘Waantastisch,’ zeg ik. En ik bedenk dat ik dat woord misschien wel een keer kan gebruiken voor een sloganwedstrijd.

Ik hoop dat als ik Psycho achter die kast weg krijg, ze me niet als krabpaal gaat gebruiken, want dat heeft ze al eens eerder gedaan. Nou ja, ik heb wel voor hetere vuren gestaan.

Met mijn angstaanjagende attributen – een bezem en een

stuk nat keukenpapier – storm ik Spijkers slaapkamer in en slaak een strijdkreet: ‘Jie-haaaaaa!’

‘Stil!’ brult Spijkers vader vanuit zijn slaapkamer.

‘Sorry, meneer Taylor.’

Beneden begint Spijker als een waanzinnige te lachen.

Waantastisch...

En zo breng ik mijn zaterdagmiddag door: ik voer een stevig gevecht met een schichtige kat die onder de tomatensaus zit, ik ruim de locatie van een bloederige moordscène op en jat wc-papier uit de wc van mijn beste vriend.

En ik neem de lasagne uit de ijskast níét mee.

Ook al begin ik bij de gedachte daaraan al zo erg te water-tanden dat mijn mond wel een waterval lijkt.

Beste Benjamin Epstein,

Bedankt voor je brief. Fijn dat je TopTissue helemaal Top vindt!

Wij vinden het zelf ook het beste merk dat er bestaat.

Misschien vind je het leuk om te weten dat TopTissue Toilet-papier een prijsvraag heeft uitgeschreven voor een nieuwe reclameslogan. (Zie bijgesloten Voorwaarden.)

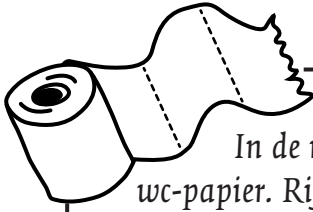
Hierbij stuur ik je ook een bon voor een gratis pak met vier rollen TopTissue Toiletpapier.

Met vriendelijke groeten,

Ed Chase

Afdeling Public Relations

TopTissue Toiletpapier bv

In de middeleeuwen bestond er nog geen wc-papier. Rijke mensen gebruikten wol of jute. Arme mensen moesten het doen met een steen, een mosselschelp of gras.

Als ik op maandag de school uit kom, zie ik onze huisbaas, meneer Katz, aan de overkant van de straat lopen.

Ik zwaai naar hem, maar hij ziet me vast niet, want hij zwaait niet terug.

Volgens mijn moeder bezit meneer Katz samen met zijn zakenpartner vier appartementencomplexen aan onze kant van de straat. Die gebouwen zijn precies hetzelfde: drie verdiepingen met elk twee appartementen, plus een kelder met opslagruimte en wasmachines. De huur van ons driekamerappartement is 1200 dollar per maand. Als iedereen dezelfde huur betaalt, verdienen meneer Katz en zijn zakenpartner dus 28.000 dollar per maand.

28.000 dollar! Per maand!

Ik hang mijn rugzak over mijn andere schouder en neem me voor om later een paar appartementen te kopen. Dan